

Η ΕΛΛΑΣ.

ΣΚΕΥΕΙΣ ΠΑΡΟΔΙΤΟΥ.

Ἡ Ἑλλὰς συνίσταται ἐκ δύο ἑκατομμυρίων, δύο συλ-
λαβῶν καὶ δύο κομμάτων.

Ἐμπρησμοὶ δαῶν ἐπὶ ἐμπρησμῶν! Ἡ γραμματικὴ
φρονεῖ, ὅτι ἡ Ἑλλὰς πρέπει νὰ δασύνεται, οἱ κάτοικοί
της, ὅτι πρέπει νὰ φιλοῦται.

Μόνον περὶ τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ δὲν δύναται τις νὰ
εἴπῃ ὅτι ἀλλάζει γνώμας, ὥς ὑποκάμισα. Μὴ νομίσητε,
παρκαλῶ ὅτι εἶναι σταθερός.

Μοὶ εἶπον ὅτι ἡ στρατολογία ἐν Ἑλλάδι εἶναι γενική.
Ἐγὼ σύμφωνος πρὸς τὴν Γραμματικὴν φρονῶ ὅτι εἶναι
ὀνομαστική.

Ἡ θητεία! Παράδοξον ὄν! Βρέφος ἦτο τετραετής,
κορασὶς τριετής, σήμερον γενομένη κόρη ἐγένετο μονοε-
τής. Ἄν βαίνει οὕτω, θὰ γηράσῃ μηνιαία καὶ θ' ἀποθά-
νῃ ἡμερησία.

— Καὶ συμπέρασμα; Τὸ συμπέρασμα εἶναι, ὅτι πρὸς
τοὺς ποιητάς, οἵτινες γεννῶνται, ἀλλὰ δὲν γίνονται, ἐν
Ἑλλάδι προσεθέσαμεν καὶ τοὺς στρατιώτας.

Οἱ νόμοι ψηφίζονται ἐν Ἑλλάδι, ὅπως ἡ ἀδικία δια-
πράττεται κατὰ τύπους.

Θεοδορογιαννικόπουλος! Ὡ τοῦ μεγέθους, μέγιστοι
θεοί. Σὺς βεβαιῶ, ὅτι δὲν τὸ ἐφεῦρον. Ἡ φαντασία μου
δὲν ἀνέρχεται εἰς τοσοῦτον δυσανάβατα ὕψη. Ἐπὶ τέ-
λους τὰ ἑλληνικὰ ὀνόματα εἶναι μεγαλείτερα τῆς Ἑλ-
λάδος.

Ἄν ἤμην Σίνας, θὰ ἐπέγραφον ἐπὶ τῆς Ἀκαδημίας
«ἀνδρὶ ἀγνώστῳ».

Ἡ Ἑλλὰς παράγει δύο τινα κυρίως, σταφίδα καὶ ἐν-
θουσιασμόν. Ξηραίνοντες ἐκείνην πλουτοῦμεν. Ξηραίνον-

τες καὶ ἀποταμιεύοντες τὸν δεύτερον ἡδυνάμεθα ἕως νὰ
μεγαλουργήσωμεν.

Λέγουσι περὶ τῶν πολιτευομένων καλλιέργει τὴν ἐπιρ-
ροήν του. Σκέπτομαι ὅτι πᾶσα καλλιέργεια, ὅπως εὐδο-
κιμήσῃ, ἀπαιτεῖ ἀκαθαρσίας καὶ κοπρίαν.

Ἐν Εὐρώπῃ αἱ ἐφημερίδες πληρόνουσι τὰ ἄρθρα των,
ἐδῶ τὰ πληρόνονται.

Ἡξεύρετε τί ἔγινεν εἰς χεῖρας τῶν νομαρχιακῶν καὶ
δημαρχιακῶν ὑπαλλήλων ὁ περίφημος ΠΙ Νόμος; Ἀν-
τεκατέστη ὑπὸ μιάς καὶ μόνης ἀπλουστάτης διατάξεως:
Ὁ ἐκ Τουρκίας θέλων νὰ πολιτογραφῇ πρέπει προηγουμέ-
νως νὰ πολιτογραφῇ τὴν τουρκικὰς τινὰς λίρας.

Θὰ τελειώσω μὲ τὰς προσφιλεῖς μου Ἀθήνας. Προτείνω
λοιπὸν εἰς τοὺς Ἀθηναίους ποιητὰς νέαν παρομοίωσιν:
Ξηρὸς ὥς πεταμὸς· εἰς τοὺς κριτικούς νέαν ὕβριν· ἀμα-
θὴς ὥς ἀστυνομικὸν δελτίον· εἰς τοὺς Ἀθηναίους ἐρα-
στὰς τέλος νέον ὄρκον: Θὰ σὲ ἀγαπῶ ἐνὸς ὧς ὑπάρχει κο-
νιοστός.

Νίκος.

ΦΡΟΥ — ΦΡΟΥ

Τὴν 17ην 88οῦ γίνεται ὡς γνωστὸν ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ
Ἡλείας ἐπαναληπτικὴ ἐκλογή. Οἱ μαχόμενοι εἶναι
δύο· ὁ κύριος Κρεστενίτης, ὁ ζωντανὸς λοχαγὸς τοῦ πυ-
ροβολικοῦ καὶ εἰς Λαζάρου. . . ὡς μᾶς γράφει ὁ ἐκ Πύρ-
γου ἀνταποκριτὴς μας, ὁ κ. Σισίνης. Πιθανότης ἐκλο-
γῆς εἶναι ὑπὲρ τοῦ Λαζάρου, διότι τρικουπικοὶ, παρα-
τρικουπικοὶ καὶ κουμουνδουρικοὶ ἐνωθέντες ἀπεφάσισαν
νὰ τῷ εἴπωσιν: ἄρον τὴν κάλπην σου καὶ περιπάτει!
Καὶ οὕτω πῶς ἡ δεσποινὶς Θεοδορογιαννοῦλα δὲν θὰ τοὺς
κάμῃ δέκα τοὺς ἡμετέρους της.

Καταπληκτικὴ βουτιά, τὴν ὁποίαν οὔτε οἱ τὸ στενὸν
τῆς Μάγλης διερχόμενοι κολυμβηταὶ Ἀμερικανοὶ, δὲν
θὰ ἔκαμνον, τὴν ἔκαμεν ὁ γνωστὸς σὰς Γρυπάρης, ὅστις
εἶχεν ἐφεύρει τὸ φερώνυμόν του ὑποβρύχιον, τὴν ὧ' ἡμῶν
ἐπονομασθεῖσαν Γρυπάρην.

Ἐνθυμεῖσθε ὅτι εἶχε βυθισθῇ ἐν μέσῳ Φαλήρῳ, τοῦ κ.
Παρασκευαΐδου ῥάναντος τὸν τάφον του δάκρυα καὶ φύ-
κη καὶ ὅσαις γαζέταις εἶχαν περισσεύσει ἀπὸ τὸν ὑπὲρ
αὐτοῦ ἔρανον.

Καὶ τὰ μὲν φύκη καὶ τὰ δάκρυα ἀγνοοῦμεν τί τὰ ἔκα-
μεν· ἀλλὰ τῆς γαζέταις παραλαβὼν ὁ νομιζόμενος πνιγ-